

L'Arquitecte Celestí Campmany a Lleida (1847-1914) Context històric, vida i obras”

Autor: Antoni Twose i Sánchez, Arquitecte

Quaderns de divulgació ciutadana núm 29 . Col.lecció La Banqueta.

Edició: Ajuntament de Lleida i Pagés Editors SL – 2001 – 159 pàgs.

NOTES BIOGRÀFIQUES DE CELESTÍ CAMPMANY

Celestí Campmany va néixer a Lleida l'any 1847, fill del comerciant Jaume Campmany i Sandiumenge (1817-1882) natural de Sant Feliu de Llobregat, i de n'Emerenciana Pelliser i Ponsa (1815-1878) de Barcelona, que s'establiren a la capital del Segrià; fou germà de Jaume, que es va casar amb Lluïsa Arbonés, que va ser auxiliar 2n de la Diputació de Lleida, i que va morir el 1901.

Des de molt jove, Celestí ja mostrà unes bones aptituds artístiques; del curs de l'any 1860 es conserva un premi concedit en dibuix lineal a Lleida, i dels cursos corresponents als anys 1862 i 1863 daten unes làmines a llapis de Celestí Campmany, és a dir quan tenia 15-16 anys, en les quals s'aprecia un gran domini de la tècnica del llapis. El títol de "Bachiller en Artes" signat pel Rector de la "Universidad Literaria de Barcelona" l'obtindria el 9 de juny de 1863.

Posteriorment cursà la carrera a L'Escola Especial d'Arquitectura de Madrid, on va obtenir el títol el 9 d'agost de 1872, quan tenia 25 anys d'edat.

Inià la seva vida professional a Madrid, on sembla que realitzà alguns projectes. L'únic que ens ha arribat està datat al 1874, i és el d'una caseta de camp desenvolupada en una planta baixa, una planta pis i un altell.

Contrau matrimoni amb la filla d'un general, na Cipriana de la Torre i Mendieta, natural de Vilaró. No obstant això sembla que la seva intenció era la d'instal·lar-se a la seva ciutat natal. L'ocasió per fer-ho fou la vacant del càrrec d'arquitecte provincial a la Diputació, per trasllat d'en Julio Saracibar. Càrrec que li fou concedit el 3 de novembre de 1877, pel llavors president de l'entitat en Marià Quer. Però les il·lusions d'emprendre una nova vida a Lleida, van quedar truncades per la mort de la seva dona el 25 de gener de 1878, abans de realitzar el trasllat.

Una vegada instal·lat a la capital del Segrià, es va casar en segones núpcies amb na Josepa Llorens i Alrà, filla del banquer en Magí Llorens i Dragó i de na Josepa Alrà i Farreri, matrimoni que es va celebrar el 25 de novembre de 1880 pel llavors Bisbe de la diòcesi Dr. Tomàs Costa i Fornaguera (1876 - 1889) a l'església parroquial de sant Joan Baptista, les obres de reconstrucció de la qual estava dirigint el mateix Celestí.

CÀRRECS QUE EXERCÍ CELESTÍ CAMPMANY

A la sessió del 6 d'abril de 1877 de la Diputació Provincial de Lleida, llavors presidida per en Marià Quer, s'acordà acceptar la dimissió presentada per l'arquitecte en Julio Saracíbar, que havia estat nomenat arquitecte municipal de Bilbao. Campmany, ostentant els càrrecs d'Arquitecte Provincial a la sessió de la Diputació del 7 de novembre de 1888.

També exercí, Celestí Campmany, els càrrecs d'Arquitecte de les Diòcesis de Lleida i d'Urgell, encara que a l'arxiu del Bisbat no consta cap acta de nomenament, perquè no es va fer, degut a que la contractació de les obres es feia de forma directa entre les corresponents parròquies del bisbat i l'arquitecte; i les obres d'aquestes s'afrontaven amb una aportació d'una vintena part de les collites fins a la liquidació total dels treballs realitzats.

Tampoc consten al bisbat els expedients que per les esmentades diòcesis realitzà, a causa del caràcter d'encàrrec particular que tingueren. Per tant les dades que sobre les obres eclesiàstiques realitzades han estat localitzades de forma general a l'hemeroteca del Centre d'Estudis Ilerdenses i de l'Ajuntament de Lleida, així com també de testimonis dels familiars de Celestí Campmany.

Celestí Campmany, fou un gran matemàtic, així va estar considerat al seu temps. Fou educador en aquesta ciència, i de forma excepcional i més per amistat entre ambdues famílies, de n'Adolfo Florensa i Ferrer, qui després seria eminent arquitecte que acabà la carrera al 1914 a l'Escola de Barcelona, i a la ciutat del qual deixà pràcticament tota la seva obra.

Al 1903 Celestí Campmany consta com a Director d'Estudis de l'Acadèmia de sant Lluís, junt amb el Sr. Mateu, situada al número 42 del carrer Cavallers i al número 1 del carrer Marañosa.

Al "Diario de Lérida" de l'1 de desembre de 1906 trobem una nota en la qual es posa de manifest que la propietat del centre ha estat adquirida en exclusivitat pel senyor Campmany,

Al 1908, l'Acadèmia de sant Lluís de Celestí Campmay es fusionà amb el Liceu Escolar, situat al pis principal del carrer Cavallers número 22. El nou centre estaria dirigit per en Frederic Godàs, Professor Normal; i a les instal.lacions es col.locarien les Escoles graduades de primera ensenyança, amb tots els avenços de la moderna pedagogia, tal com es posa de manifest al "Diario de Lérida" del 20 d'agost de 1908. Mentre que a les instal.lacions de l'Acadèmia, degudament reformades, estarien les escoles de segona ensenyança, dibuix, comerç i música. Preparació per a Magisteri Superior i oposicions.

La Direcció i les oficines d'administració del nou centre es situaven al pis principal del número 42 del carrer Cavallers.

Al 1910, no obstant, Celestí Campmany ja no consta dintre dels càrrecs ni docents ni directius del Liceu, que continuà el seu camí de mans d'en Frederic Godàs, qui al 1912 iniciaria les obres del nou Liceu Escolar al carrer Blondel, segons projecte realitzat per Celestí Campmany; i al 1913 es fusionaria amb el femení Col.legi Minerva.

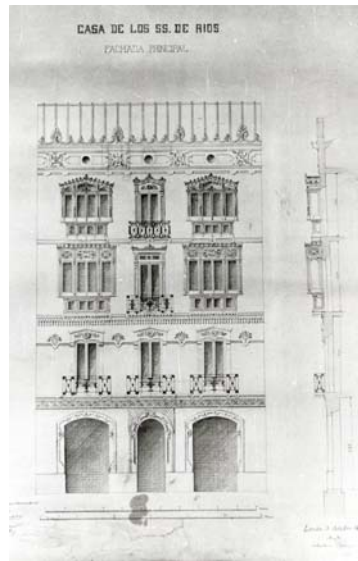
En Celestí Campmany morí repentinament, víctima d'una ràpida malaltia; així és com es publicà als mitjans de comunicació lleidatans de l'època. La realitat és que la seva mort fou provocada per un accident domèstic totalment fortuït i desafortunat, quan el dia 28 de novembre de 1914. Tenia 63 anys d'edat. Va ser enterrat en un lloc preferent del panteó de la família Llorens del cementiri lleidatà, al costat esquerra de l'altar del mateix.

OBRES REALITZADES PER EN CELESTÍ CAMPMANY

Respecte a les obres realitzades per en Celestí Campmany, hem de puntualitzar, en primer lloc, que aquestes han estat ordenades cronològicament, amb la finalitat de poder observar l'evolució estilística de l'arquitecte. En segon lloc s'han anotat aquelles de les quals es té una certesa sobre l'autoria de les mateixes, fent constar, no obstant això, que el seu arxiu personal fou destruït en gran part durant la Guerra Civil, quan dos obusos caigueren a la Casa Campmany, situada al carrer Major 11 (abans 17), i que destruïren part de les plantes superiors de l'edifici, on s'emmagatzemaven tots els documents.

1877 CASA PER ALS SENYORS RIOS A LLEIDA

Projecte molt interessant dintre l'extensa obra de Celestí Campmany serà la casa dels senyors Rios, una de les influents famílies de la ciutat. Fou redactat al setembre i a l'octubre de 1877. Possiblement és el primer projecte a la ciutat de Lleida després de deixar la seva vida professional a Madrid.

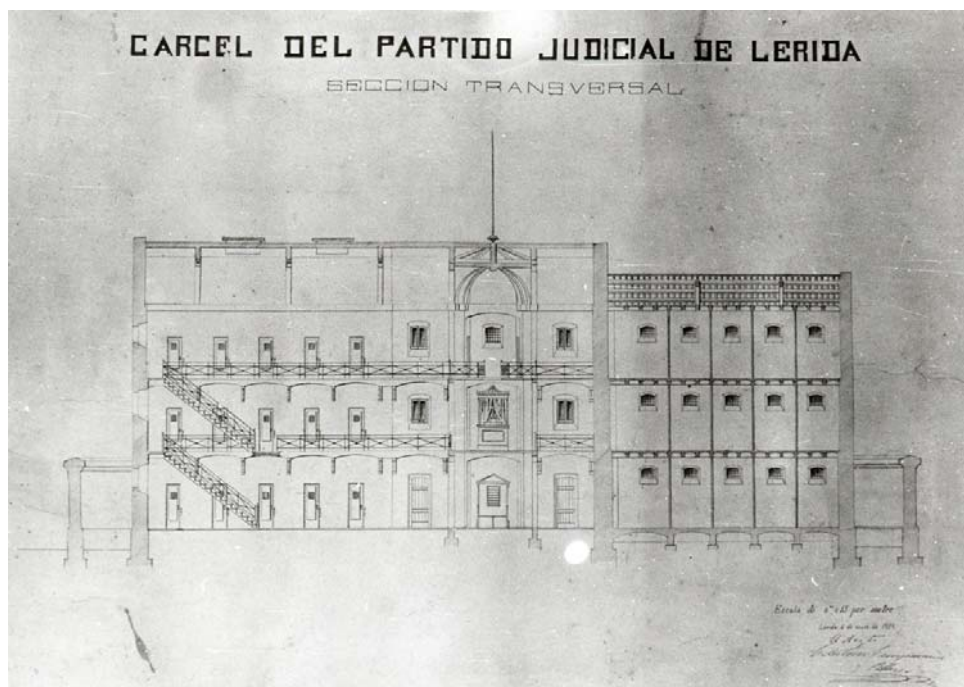
1878 LA PRESÓ CEL·LULAR DE LLEIDA

La comissió de la presó va encarregar el projecte a l'arquitecte provincial Celestí Campmany, que seria redactat l'any 1878.

La presó cel·lular va ser construïda en els terrenys que l'Ajuntament tenia a les immediacions de l'ex-porta de Boters (al solar que actualment està ocupat per la Delegació d'Hisenda).

El 4 de gener de 1884 fou col·locada la primera pedra del nou edifici tan esperat pels lleidatans; i donaren començament les obres. El dia 24 d'octubre de 1889 s'inaugurà la Presó Cel·lular de Lleida.

La presó cel·lular de Lleida, a l'actualitat ja destruïda i traslladada a terrenys pròxims a la carretera d'Osca, fou contemporània, o lleugerament anterior, de "La Modelo" de Barcelona, obra de Josep Domènech Estapà i de Salvador Viñals, la construcció de la qual es donà per conclosa l'any 1904. I fou dissenyada amb el sistema panòptic, tal com va fer n'Elies Rogent a la Presó de Mataró construïda el 1858, que fou la primera de l'estat espanyol amb aquest sistema.

1879 RECONSTRUCCIÓ DEL TEMPLE DE SANT JOAN

La idea d'un nou temple de sant Joan fou iniciada per el Sr. Bisbe Dr. Marià Puigllat i Amigó (1862-1870), acceptant un projecte redactat per l'arquitecte en Julio Saracíbar. Però la revolució de 1868 obligà al Sr. Bisbe a anticipar les obres del nou temple.

El Senyor Bisbe Dr. Tomàs Costa i Fornaguera (1876-1889), emprengué la reedificació després de 8 anys de la destrucció del vell temple per ordre revolucionària, constituint una Junta, que el dia 16 d'abril de 1877 col·locava la primera pedra.

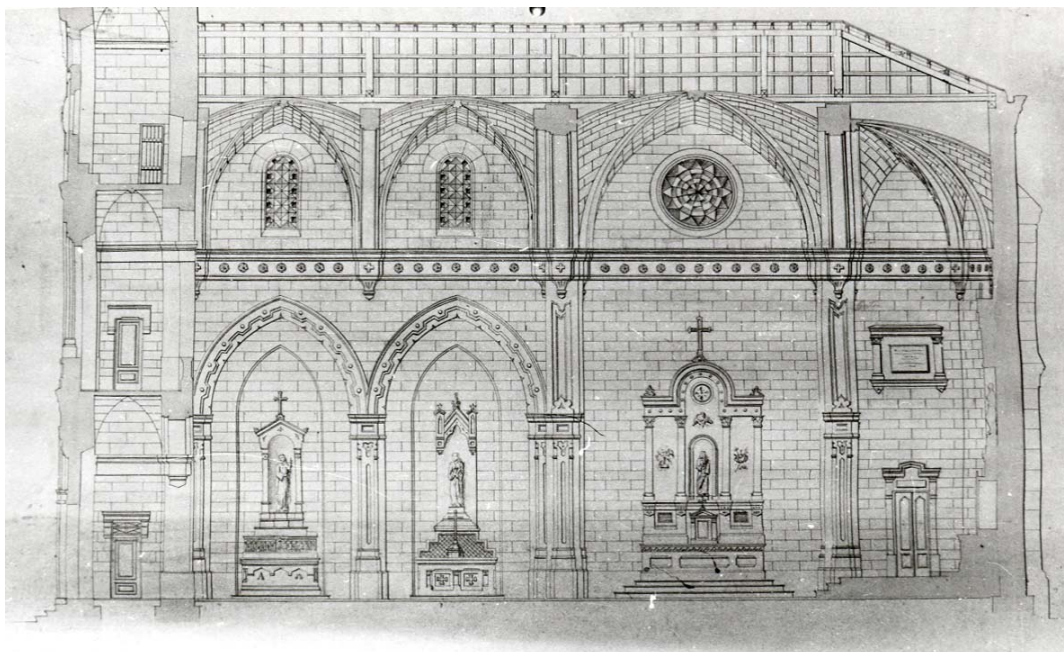
A l'arxiu municipal consten els plànols del temple de sant Joan que foren aprovats a la sessió del dia 10 de setembre de 1879 (2), els quals no estan signats. Suposem que es tracta d'una còpia del projecte original realitzada ja per Celestí Campmany, que no signà en atenció a l'autoria del projecte per part de Julio Saracíbar.

No obstant això, sí que consta signada per Celestí, la porta neoromànica lateral, molt a l'estil de la dels Infants o dels Fillols de la Catedral Vella, aconseguida a l'arxiu de l'arquitecte Campmany. Aquesta porta representava una variant respecte al projecte original que seguia l'estil neogòtic de tot el conjunt. Com també, es trobà al mateix arxiu, una secció longitudinal del temple, en la qual consten dos crugies entre el creuer i les torres de la façana principal; el que fa pensar que una de les ampliacions introduïdes per Campmany seria posar una crugia més, a la longitud total del temple.

La nau central amb sostre provisional fou inaugurada el 19 d'octubre de 1884 la part anterior del temple, amb un acte molt concorregut. Encara a primers de 1888 quedava el sostre per col·locar. Havia estat inaugurada a mig edificar per poder exercitar el culte a la parròquia, però les obres havien entrat en una fase de lentitud.

El nou Bisbe de Lleida, Dr. Josep Meseguer i Costa (1889- 1905), amb una nova junta, donà continuïtat a les obres.

Amb motiu de la Consagració de l'Església de sant Joan, es publicà al "Diario de Lérida" un extens article el 27 d'octubre de 1895, en el qual després de fer referència al projecte original d'en Julio Saracíbar, fa menció del seu digne successor en Celestí Campmany qui "ha interpretado y completado magníficamente la labor detallando y ampliando. En el primitivo proyecto el bside estaba cortado por una línea diagonal que lo reducía a una mitad próximamente. La parte añadida, que de un trapazoide que formaban las líneas exteriores del templo hizo un paralelogramo casi perfecto, modificó profundamente el plan de la fábrica en aquella parte, debiéndose por tanto al Sr. Campmany el cuerpo de edificio que comprende la sacristía y dependencias del templo; la parte anterior del presbiterio con los dos miradores o tribunas, de las cuales la que da a la capilla del Sacramento es una preciosidad arquitectónica; ésta capilla hoy hermosa y capaz para su especial objeto, y en el plano reducida a exiguas proporciones, y varios detalles interesantes, hijos de ésta trascendental mejora, además de la admirable portada lateral, que durante algunos años se la conoció en Lérida como puerta Campmany, trasunto de la de los Infantes de La Seo, del elegantísimo arco del altar de la Esperanza y la típica galería que corre en el interior del templo sobre la puerta de entrada."

REFORMA I AMPLIACIÓ DE LA LLAR DE SANT JOSEP- ANTIGA CASA DE LA MISERICÒRDIA

Projecte fou portat a terme per Celestí Campmany, i consistia en un local amb capacitat per quaranta individus, on quedarien internades també les persones adultes amb deficiències mentals. Els plànols d'aquesta ampliació foren presentats al ple de la Diputació el 25 de febrer de 1898; i la seva construcció es va fer a l'hort contigü, formant part de la façana occidental, encara existent, i arquitectònicament respectant l'entitat de l'anterior edifici, al qual iguala en alçada.

1880 TEATRE D'ESTIU ALS CAMPS ELISIS DE LLEIDA

Era aquest teatre de planta circular, amb dues circumferències concèntriques, i un gran escenari adosat a elles, que contenia els camerins. Disposava de dues entrades laterals, el cercle central es reservava per a la platea i tot el mig anell enfront de l'escenari per les grades, comptant amb quatre llotges i dos reservats a l'altre meitat. Disposava d'una coberta d'onze aigües de major alçada tota la part de platea, recolzada sobre dotze columnes, com una cúpula sobre tambor. Tant interiorment com exterior, posseïa una decoració vuitcentista romàntica, molt similar al madrileny "Circo Price", d'Ortiz de Villajos, construït també per aquestes dates. El dia 22 de gener de 1886, es produí un incendi al teatre, iniciat a l'escenari.

1880 TEATRE D'HIVERN A LA PLAÇA DE SANT JOAN DE LLEIDA

El projecte del teatre seria encarregat a Celestí Campmany l'any 1880, qui el presentà al gener del següent any completament acabat, i seria aprovat per l'Ajuntament, sense haver d'introduir cap modificació.

A la sessió municipal del 12 de gener de 1881 s'aprovà el plec de condicions per a la subasta de les obres de fonamentació i de la planta baixa, que foren adjudicades el 19 del mateix mes a favor d'en Francesc Aresté. No obstant això, i ja començades les obres, són paraltzades per ordre municipal, donat que l'Ajuntament decideix oferir a l'Estat, la part de l'edifici destinada a teatre; i la casa de les Adoberies, per a la construcció de l'Audiència Provincial.

1881 CASA ALDOMA AL CARRER MAJOR DE LLEIDA

Es tracta d'un edifici amb façanes als carrers Major, Caballers i Blondel. El projecte que fou realitzat per en Celestí Campmay al gener de 1881, obtingué la llicència municipal el 26 de febrer del mateix any; i fou presentat a l'Ajuntament per en Ramon Xam-mar i Niubó que es casà amb la pubilla de la casa Aldomà, Na Dolors Aldomà i Capell.

L'edifici Aldomà existeix en l'actualitat, encara que té modificada la part inferior respecte al projecte original. Tot i això és un edifici urbà ben coservat i a on encara s'aprecien certs detalls decoratius florals a la pedra de les arcades. La distribució interior també va sofrir modificacions notables, ja que després de la guerra civil es convertí en l'"Hotel Nacional" fins a l'any 1980 aproximadament.

1882 REFORMES A LA MATERNITAT DE LLEIDA

El febrer de 1887 es presentà a la Diputació el projecte de distribució interior de la Casa de Maternitat i Expòsits, redactat per Celestí Campmany i van continuar les polèmiques obres que estaven aturades. El mateix Celestí havia fet la proposta que l'edifici de la Maternitat es pogués utilitzar per instal·lar totes les oficines de l'Estat, i fins i tot el Govern Civil i la Diputació, a canvi que es construís una altra Inclusa de nova planta al solar de Sant Francesc i a carrec del pressupost nacional; l'arquitecte estimava que la nova Maternitat no reunia les condicions d'habitabilitat que haguessin desitjat els autors del primitiu projecte. Però la proposta fou rebutjada a la sessió del 7 de novembre de 1886.

La inauguració de la Maternitat es va fer el 9 d'agost de 1889, després de 25 anys d'haver-se col·locat la primera pedra.

A l'actualitat l'edifici s'ha rehabilitat per la biblioteca de Lleida, que depèn del Servei de Biblioteques de la Generalitat de Catalunya.

1893 PANTEÓ LLORENS AL CEMENTIRI DE LLEIDA

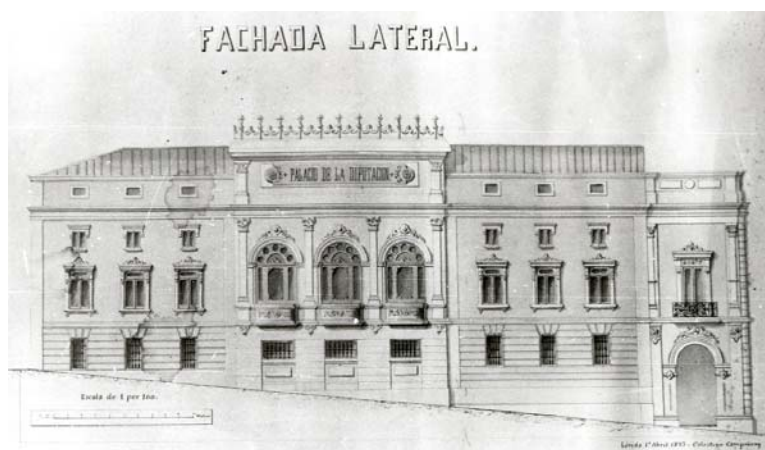
El Panteó de la família Llorens, fou construït al departament de sant Anastasi del cementiri lleidatà l'any 1893, amb projecte de Celestí Campmany. En un estil neogòtic, amb forma cúbica i que acusa la verticalitat a través de pilastres adossades amb capitells corintis que es rematen en pinacles florejats després del fris, la cornissa i un amplit d'arcuacions gòtiques invertides. La portada principal amb una arcada de mig punt treballada i suportada per dobles columnes a amdós costats, òcul al timpà, i flanquejada per sengles lluernes ogivals. Al seu interior un altar amb cinc fornícules a cada costat, amb coberta en volta d'aresta.

1893 PROJECTE DE REHABILITACIÓ DE LA CASA INCLUSA PER AL PALAU DE LA DIPUTACIÓ DE LLEIDA

L'actual Palau de la Diputació està ocupant el solar de l'antiga casa Inclusa de la ciutat; encara més, l'edifici no és de nova planta sinó que per raons pressupostàries es va haver d'adequar el vell hospici, al nou ús administratiu, segons el projecte de rehabilitació que redactà Campmany. datat l'1 d'abril de 1893, en el que constava el disseny de dues façanes: la principal, al carrer del Carme i la lateral, al carrer de l'Audiència, així com la gran escalinata interior. La construcció quedà aprovada al ple del 2 de novembre de 1893, en què es donà ordre de començar les obres. A primers de l'any 1897 ja estaven concloses les façanes del carrer del Carme i de la Baixada de l'Audiència; d'aquesta última es conserva el plànol original de l'arquitecte, que fou construït amb bastant fidelitat, a excepció d'algun detall decoratiu en el coronament del cos central; i a l'última crugia que correspon a la façana a la Rambla de Ferran, que fou realitzada posteriorment per "Regiones Devastadas". La façana del carrer de l'Audiència té una composició clàssica romàntica que busca la simetria en un eix central de l'edifici; tota la part inferior assumeix la inclinació del carrer, i és tractada com a sòcol de tot l'edifici, interromput pel cos central.

Amb aquest, resalten els tres finestrals amb baranes corbes de pedra treballada, entre quatre pilastres adossades al mur, que s'entreguen superiorment en un gran frontís en el qual s'hauria d'haver col·locat el nom de l'edifici. Amb relació al projecte original, es mantingué l'ornamentació del cos central, excepció feta de la cresteria de coronament del frontís, i es simplificà la decoració floral damunt dels llindars de les finestres, molt característics de l'arquitectura de Campmany.

Al ple del 7 d'abril de 1896 quedava acceptat el plànol de la distribució interior de la primera planta.

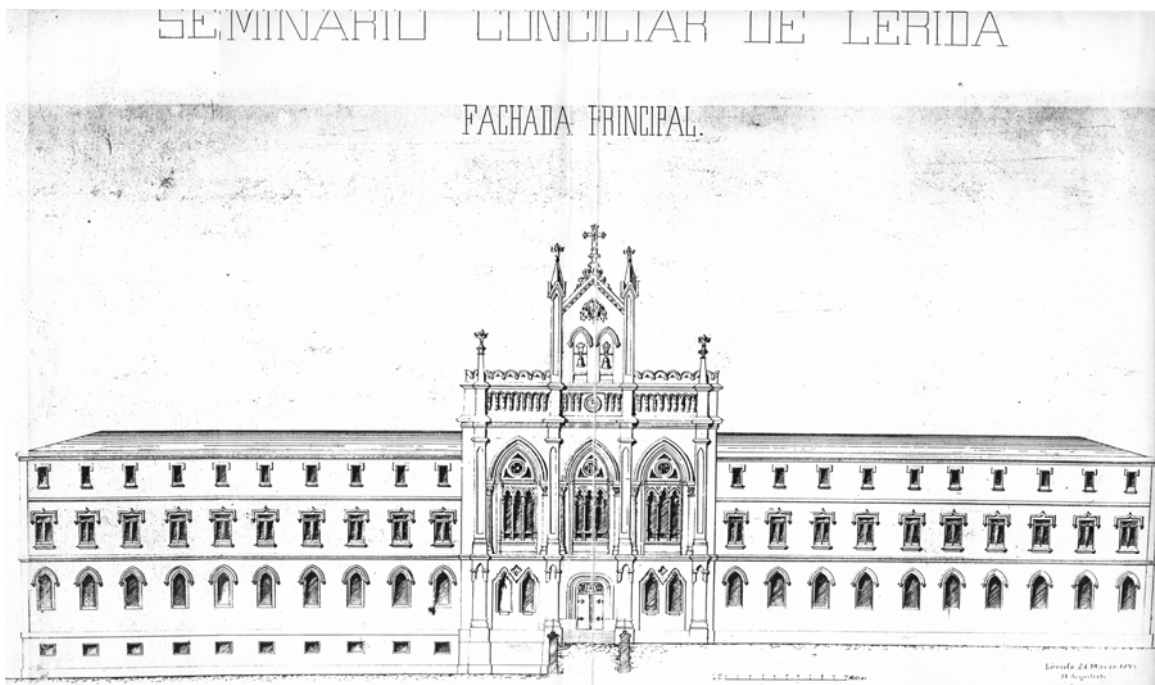

1893 SEMINARI CONCILIAR DE LLEIDA (ACTUAL UNIVERSITAT)

El seminari nou es deu a la iniciativa del Dr. Josep Meseguer i Costa; amb projecte, datat el 24 de març de 1893, i direcció d'obres de Celestí Campmany. Està projectat en un estil neogòtic en els seus detalls ornamentals; és un edifici compacte compost d'una planta semisoterrani, planta baixa i dues plantes. La composició de l'edifici obeeix a una concepció clàssica de l'arquitectura, amb un eix central de simetria, no sols a l'alçat principal, sinó també en planta, pròpia d'una arquitectura plena de significats. L'església del seminari no podia ocupar un altre lloc que el preferent, el centre; els claustres, iguals de dimensió per respectar la simetria, adquireixen no obstant això formes diferents a les seves arcades, donat que cada un d'ells té el seu propi significat, com ja s'ha mencionat anteriorment. El cos central es remarca per tres grans finestres ogivals, coronats per un arquiteu d'arcuacions i cornissa, que servia de base al campanar d'espadanya rematat per uns pinacles que donaven una major importància a la façana, i que mai s'arribaren a construir.

El Seminari Conciliar de Lleida és lleugerament posterior al de Barcelona, construït per Elies Rogent al 1878, i al de Tarragona que fou projectat per August Font i Carreras el 1883; i anterior al que l'arquitecte Miguel de Olabarría projectés per a la capital d'Espanya al 1900.

Al Catàleg lleidatà es valora com a important per les seves qualitats arquitectòniques i urbanes; pels seus valors de tipus estilístic, concretament al frontispici són únics a Lleida dintre del seu estil. Destacant també el tractament dels dos claustres principals, així com la distribució harmònica de la façana. En el conjunt urbà les grans proporcions i els espais lliures que l'envolten, li donen la singularitat dintre del passeig de Boters. Per totes aquestes circumstàncies, després dels anys 70 en què cesà en les seves funcions com a seminari, es pensà i es va dur a terme la reutilització de l'edifici com a seu de l'Estudi General de Lleida, en el qual s'estableixen diverses Facultats, a través d'un projecte de rehabilitació, redactat al 1988 i que fou portat fins al final pels arquitectes Ramon M. Puig, Antoni Ubach i Miquel Espinet; i posat en ús en una primera fase el setembre de 1993.

1899 REFORMA DE LA CASA DE N'EDUARDO AUNÓS A LLEIDA

La reforma de la casa de n'Eduardo Aunós, a la plaça de la Paeria 10, la realitza Celestí Campmany l'1 de maig de 1899. El projecte consisteix en donar més alçada a la tercera planta de l'edifici i al mateix temps ampliar-lo en una quarta planta, seguint la composició de la façana de les plantes inferiors que ja tenien una distribució simètrica i ordenada dels seus forats de portes i finestres. No es tractava únicament d'una ordenació de la façana de l'edifici, sinó també d'una nova distribució interior del mateix, ja que amb la seva primera planta s'havien d'instalar les Germanes de la Sagrada Família, que durant uns anys van estar en aquesta adreça, fins que l'any 1909 construïren, de nova planta, el centre escolar al carrer Democràcia, que encara avui tenen, obra també de Campmany.

1901 TEATRE ALS CAMPS ELISIS DE LLEIDA

Derribat l'antic Teatre circular dels Camps, es duagué a terme la construcció d'un nou teatre al mateix lloc. Aquest projecte també fou realitzat per Celestí Campmay al 1901, i és el que encara avui es pot contemplar als Camps Elisis, amb les múltiples variacions sofertes durant els anys.

1902 TRIBUNA I REFORMA DE CASA CAMPMANY AL CARRER MAJOR

A Casa Campmany, que té mur mitjaner amb la parròquia de Sant Pere, es realitzaren al 1902 obres a l'escala d'accés a les vivendes, i es construí la tribuna a la façana posterior que dóna a la Banqueta. A diferència d'altres projectes de Campmany, s'ha mantingut una uniformitat en l'element decoratiu en tot el conjunt amb una molt discreta accentuació de la planta intermitja de la tribuna sobre la inferior i superior. El resultat final de la tribuna, és el d'un element ben proporcionat i equilibrat, amb una riquesa ornamental no exagerada, que li confereix harmonia. Destaca profundament la racionalista façana al carrer Major, sense concessions decoratives de cap mena.

1906 RESTAURACIÓ DE L'ESGLÉSIA DEL CONVENT DE SANT BARTOMEU DE BELLPUIG (LLEIDA)

Els pares de Sant Vicent de Paül iniciaren les obres de restauració del monestir, inaugurant la casa missió l'1 d'octubre de 1899, que fou beneïda pel Rector Pere Penella.

El 4 d'octubre de 1903, es col.locà la primera pedra de l'església, que pràcticament es va fer de nova planta segons projecte de Celestí Campmany.

Tal com llegim al "Diario de Lérida" del 13 d'octubre de 1906: "La nova església que ha sigut hàbilment portada a terme per lo mestre d'obres en Pau Aguiló qui ha admirablement traduït lo projecte del distinguit arquitecte Celestí Campmany. Est dedicada a la Mare de Deu miraculosa, devoció especial a la Verge Inmaculada que propaguen per tot arreu los P.P. Pauls."

1909 COL·LEGI DE LA SAGRADA FAMÍLIA AL CARRER DE LA DEMOCRÀCIA DE LLEIDA

L'arribada a Lleida de les Germanes de La Sagrada Família es realitza l'any 1889, Inicialment s'instal·laren al primer pis de la casa Boers, situada al número 29 de la Plaça de Sant Joan. Després realitzen el trasllat a un lloc pròxim, al primer pis del número 10 dels Pòrtics Baixos, edifici que era propietat del Sr. Aunós.

L'any 1908 es pren la resolució de fer un edifici de nova planta que compleixi les condicions que una bona pedagogia hauria de complir, i el 3 de desembre es compra un solar al carrer de la Democràcia 18 de la ciutat de Lleida, i el dia 23 del següent any es col.locà la primera pedra del nou edifici que seria construït segons projecte de Celestí Campmany (amb tota certesa) i el 9 d'octubre de 1910 es duagué a terme la inauguració.

Es tracta d'un edifici en forma d'H, que originalment tenia l'entrada en un dels patis semioberts, i a la planta superior una galeria oberta, a mode de claustre, que després es va tancar. En aquest mateix cos d'interconnexió dels dos grans blocs de l'edifici es troba, de forma transversal la capella, separada per mitjà d'una columnata gòtica, molt típica de l'arquitectura de Campmany, de la sala capitular. Per aquesta columnata es va tancar posteriorment l'espai de la capella, integrant l'esmentada sala a un gran saló d'actes, que és el que avui té el col·legi. A l'igual que el centre de Bellvís, o els patis interiors del Seminari, es tracta d'obres no acabades, en les que s'ha deixat el totxo a la vista, i que havia de rebre el material d'acabat, arrebossat o aplacat; raó per la qual, sense els plànols del projecte no es poden percebre els detalls ornamentals que podien tenir.

1912 PROJECTE DEL LICEU ESCOLAR PER EN FREDERIC GODÀS AL CARRER BLONDEL DE LLEIDA

Frederic Godàs i Legido encarregà el projecte d'una nova seu del Liceu Escolar a Campmany, qui el realitzà al febrer de 1912, i en la memòria del qual s'explicita: "El proyecto del edificio que se trata de construir es un cuerpo de edificio de 24 metros de fachada por unos 20 metros de fondo en el centro del solar adquirido de treinta y dos metros de fachada ..."

A la planta baixa, a part de l'entrada amb la porteria i l'accés vertical a les altres plantes, es distribuïren un saló d'actes i cinc aules. L'edifi era exent, la seva façana principal donava al carrer Blondel i als dos costats, i per la part posterior estava envoltat pels patis d'esbarjo. A la primera planta, a part d'una ala de l'edifici en la que es situaven un total de sis aules, la resta es destinava a organització i servei intern del centre, a més de la vivenda del director. La segona planta es reservava per les ensenyances especials i l'internat del mateix.

Al gener de 1913, Celestí Campmany presenta a l'Ajuntament de Lleida el projecte de l'ampliació de la tercera planta del Liceu, i la redistribució de la primera i segona planta de l'edifici que estava en construcció. Al primer pis situa un total de vuit espaioses aules a més d'un despatx i els serveis. Mentre que a la segona distribueix totes les dependències de l'internat. Al mateix temps desapareix la vivenda del Director, amb el que tot l'edifici es dedica a l'ensenyança.

El nou centre escolar fou inaugurat el dia 31 d'agost de 1913, al frontispici de l'edifici es podien llegir els noms de: Rousseau, Froebel, Spencer, Montesino, Vives, Lull, i al coronament de la façana el de Pestalozzi.

Es tracta d'un edifici modernista sota una composició classicista dominada per la simetria. Representa una important evolució estilística de l'arquitecte, encara que no s'ha de perdre de vista la capacitat d'anàlisi dels primers tècnics historicistes, i la seva capacitat d'adaptació, que hem vist en diverses ocasions al llarg d'aquest treball. Aquí es planteja un pas més en l'evolució de l'arquitecte, doncs adopta l'estil arquitectònicament vanguardista en aquella època, el modernisme, per a projectar un centre d'ensenyança pioner a la ciutat.

Aquest edifici que va estar al costat de la Casa Xamar, fou derribat sobre els anys 70 del present segle.

1913 REFORMA PER A EN JOSEP VILÀ A LLEIDA

El projecte per a en Josep Vilà consisteix en la construcció de tres pisos, amb una vivenda a cadascun d'ells, sobre la planta baixa existent i la reforma d'aquesta per a ubicar dues botigues, que tindran les seves respectives entrades des del carrer Democràcia 9, i Travessia del Carmen 18; i entre totes dues, una quadra per a cinc vaques, amb accés des del carrer Bafart. El projecte està realitzat el novembre de 1913, i és representatiu de l'última època de Celestí Campmany en la qual s'introdueix tímidament en el modernisme arquitectònic. Perd la simetria de la façana al carrer Bafart, en la que destaca el cos de les triples finestres dels menjadors, que uneixen les tres plantes de vivendes tot deixant a part la planta baixa.

En realitat tan sols es va realitzar la reforma de la planta baixa, encara existent, però no les tres plantes superiors.

1914 PROJECTE D'UNA CASA DE LLOGUER AL CARRER SANT ANTONI N 40 DE LLEIDA PER ANA MAGDALENA TORRENS

A l'agost de 1914, Celestí Campmany realitza el projecte d'una casa de lloguer al número 40 del carrer Sant Antoni de la ciutat de Lleida, cantonada amb el carrer de la Plateria, per la qual cosa primer es va haver d'enderrocar la construcció antiga que ocupava el solar. Es tracta també d'un edifici de traça modernista, amb una planta baixa que es destina a botiga i magatzem i tres plantes pis, amb una vivenda a cadascuna d'elles, i amb entrada comú des del carrer de la Plateria, que és precisament on l'edifici té més longitud de façana.

El projecte arribà a realitzar-se i existeix encara a l'actualitat, encara que molt desfigurat i en mal estat de conservació.

REPARACIONS D'ESGLÉSIES

El 30 de maig de 1879 són adjudicades les obres de reparació del temple parroquial, neoclàssic d'estil toscà del segle XVIII, de Sant Jaume de Corbins, segons projecte de Celestí Campmany, a l'únic postor que es presentà al concurs, que fou en Joaquim Maties.

Les obres de reparació del Temple parroquial de Tolva (Osca) dedicat a Santa Maria del Pui i

que pertanyen al bisbat de Lleida, van començar el dia 16 del mes següent i concloueren el 6 de setembre de 1883, en què es signà la recepció definitiva.

A l'església parroquial de santa Maria de Pont de Suert, es realitzaren obres de reparació l'any 1884, per part de Campmany.

Els claretians feren importants obres d'ampliació, reconstrucció i reforma, a l'església de sant Pau, per establir allí el seu convent, l'església del qual fou beneïda el 13 d'agost de 1893. que foren portades a terme per Celestí Campmany; la composició classicista lliurement interpretada, d'ambdues portades al carrer de La Palma, amb els buits gravats a la pedra que es poden contemplar tant a la casa Aldomà com a l'església de sant Joan, o bé a les portades al carrer del Carme del Palau de la Diputació, són el segell inconfundible de la primera arquitectura de Campmany.

Al 1887 Celestí Campmany fa la reforma a l'església parroquial de sant Esteve Protomàrtir d'Estadilla, província d'Osca i diòcesi de Lleida.

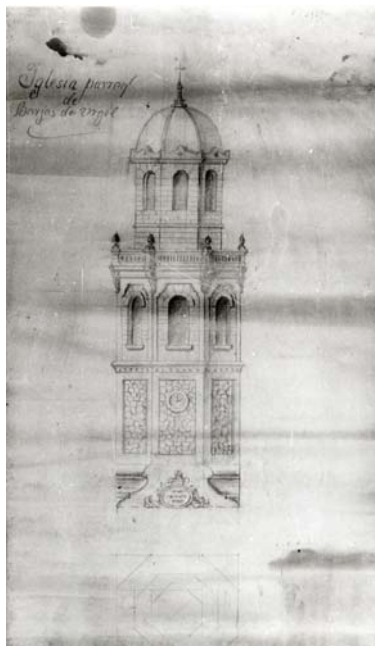
En 1886 es fa la reconstrucció de l'església de la Puríssima Sang de Lleida, amb el projecte i direcció facultativa de Celestí Campmany, foren executades, realitzant-se pràcticament el temple nou. Es salvà la façana del carrer sant Antoni.

L'església de la Puríssima Sang és Monument Històric Artístic d'interès nacional per la real ordre de 23-5-1980, publicada al BOE del 17-7-1980.

L'església de Menarguens (Lleida), davant el perill d'esfonsament de la coberta de l'església d'estructura gòtica, dedicada a sant Vicent de Menarguens, diòcesi d'Urgell, Celestí Campmay realitzà el projecte de reparació de la mateixa cap a finals de 1891 o principis de 1892.

Les obres de restauració de l'església de sant Martí de Lleida, començaren el 1893. Es constituïa de nou com a parròquia, donat que amb aquesta església de segle XII o principis del XIII s'havia posat la "Carcel Nacional".

En 1894 es realitzat per Celestí Campmany, el projecte del campanar de l'església parroquial neoclàssica de la segona meitat del segle XVIII, de santa Maria de les Borges Blanques, o Borges d'Urgell, segons es menciona al referit projecte.

Al 1900 va ser realitzada una important millora, per Campmany, de les teulades de l'església parroquial de Santa Maria d'Almenar (Lleida).